

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1934 | 83. AARGANG

DEN SEXUELLE OPDRAGELSE.

Med Interesse følger jeg altid Ting, som fremkommer til Menneskets Forbedring, og denne lille, præmierede Artikel af W. Ø. P., Aalb., rummer i sig selv Stof til Eftertanke, og for den, der vil, maaske Stof til Viderebehandling. Ja — det nytter ikke at lyve — Tiden, der gik, har ikke bedret Sexualiteten blandt Menneskene, slet ikke blandt Ungdommen, tværtimod. Men ser man tilbage til de gamle Folkeslag — Romerne f. Eks. — ja endnu længere til Babylon, hvor Gud tabte sin Taalmodighed — idet Menneskene gik nedad i Stedet for fremad ad de Stier, han ønskede — »mene mene tekel uf.«, var Afslutning paa Lasterne. — Vi gaar *fremad i 1934* — hvordan da? — Er Gud tilfreds med vort Arbejde? — er han tilfreds med *din* — med *min* Renhed baade udad- og indadtil? Er vi langt fra Fingeren, der igen vil skrive paa Muren »mene mene tek. o. s. v.«? — Nej — vi nærmer os atter med Stormskridt Afslutningen — naar kender ingen. Hvorfra kommer da denne Dekadence — den kommer i Kølvandet efter Krigen — eller til Menneskene, naar disse i lange Perioder har haft det for godt.

Et glimrende Billede giver følgende: Jeg var i Selskab med flere ældre Forretningsmænd, og til disse henvendte en ung Mand af Selskabet sig og spurgte: »Sig mig, Herr N. N., hvad skal man slaa ind paa for at tjene Penge i disse frygtelige

Krisetider?« Svaret var: »Kosmetik eller Umoral, unge Mand.« Tidens Børn er Slaver af disse Ting i Øjeblikket, og man kan tjene mange Penge ved at flytte sine Diske over paa disse Felter. Et sørgeligt Svar, men sandt — og dog burde denne ældre Forretningsmand straks have sagt: »Men gør det ikke, thi du sælger din Sjæl til Satan, og dine tjente Penge vil senere blive Judaspenge, der brænder.«

Skal man hjælpe Ungdommen igennem og ud af dette Uføre, da maa det ske allerede fra den tidligste Skolegang; thi hvad man i Ungdommen nemmer, man aldrig i Alderdom glemmer. — Jeg vil vise den Vej, jeg mener, er den rette — nemlig »Naturen og sin Gud«. Er der noget skønnere end at være i Harmoni med disse to mægtige Faktorer? Nej. — Har du Børn selv, eller omgaas du Børn, og disse spørger om Ting, som du synes vanskelige at klare eller at fremsætte i Ord, da tag dem ved Haanden, gaa ud i Mark og Skov og lad hele Naturen fortælle, hvad det er for Undere, der sker ved Forplantningen ved Befrugtningen af Kimene, det være sig Blomster, Dyr eller Mennesker. Thi at forklare Guds Mesterværk for Børnene kan ingensinde være til Skade for disse, eller virke paa Forældrene eller Lærerne, saa at de helst vil undgaa at svare paa et direkte Spørgsmaal fra disse.

Menneskene maa og skal gaa fremad i Kultur, og derfor maa vi søge at bringe Ungdommen ind paa de Veje, som kan føre dem frelste i Land. At fortælle Barnet om Storken, der kommer med Børnene, er jo kun en Løgn — en hvid Løgn — der ikke maa anvendes længere, end til Børn skal i Skole. Jeg stod engang overfor et saadant Tilfælde. En lille Skolepige saa mig ind i Øjnene og sagde: Passer det, at Storken kommer med Børnene? Et Sekund var jeg tavs, men saa var jeg klar over, at nu maa du forsøge! Og jeg plukkede da en Valmue, som havde kastet sine Kronblade og nu var fyldt med Frø, skar Kapslen igennem med min Kniv og sagde: »Nej ikke helt, lille Else.« Jamen hvor kommer de saa fra? Jo, se her, alle disse Frø, som du ser i denne Kapsel, de sidder opad smaa Lameller — ja man kan godt kalde dem Æggestokke — og en Dag, Valmuen stod i Blomst, kom der en Bi, som bragte noget Blomsterfrø med sig fra en anden Valmue, eller maaske var dette fra en Hanstøvdrager fra et eller andet Sted i Haven, og dette Støv faldt ned paa denne Valmue — da nu Bien satte sig for at se, om der var Honning — og Resultatet blev, at Valmuens Frøkapsel en Dag begyndte at vokse og blive stort, og nu ser du, at alle Frøene er smaa Livskorn, som engang selv kan blive til en Valmue, som saa igen kan sætte nye Kapsler med nyt Frø langt, langt frem i Aarene. Og saadan noget lignende er Problemet med

os Mennesker. Du som Kvinde vil vokse til som en Blomst, en Rosenknop, en Valmue — i dig selv ejer du Æggestokkene som Blomsterne, og naar du er moden Kvinde — voksen — lad os sige 20 Aar ca. — da vil maaske Naturen sende dig en Mand, som vil fortælle dig, hvordan Livet skabes i Menneskene, som du ser Livet skabes og føres videre blandt Blomsterne, blot skal denne Mand og du selv da vide, at dette Møde er Kærlighedens Symbol; men vent til du er voksen med at søge denne Mand.

Til de lidt mere vanskelige Tilfælde, hvor Børnene maaske allerede er begyndt at skeje ud i mangt og meget og ikke kan forbedres ved en eller anden Straf, da kan noget helt andet anvendes, nemlig Suggestion, ja lettere Hypnotisme. Dersom Menneskene vilde lære at tage denne Kraft op til Brug paa rette Steder, da vilde mange Sorger være sparet. Hvordan jeg mener, at dette skulde kunne gøres, vil jeg forklare nærmere, og jeg kan glæde dem, som eventuelt vil forsøge dette, at Resultatet altid vil virke, naar blot man har Taalmodighed.

Sæt dig ved Barnets Seng ved Sengetid, sørg for, at al Støj saa vidt muligt bringes ned til Normalen, og vent til du ser, at Barnet er ved at sove ind. Tal da, sagte og monotont, nærmest søvndyssende til den sovende. Fortæl, at du er ked af, at dit Barn ikke vil være et Guds Barn, at det ikke vil høre efter sin Faders eller Moders Formaninger — ja kort og godt, fortæl Barnet hvad det ikke maa, og gentag dette nogle Aftener i Træk, da vil Barnet af sig selv — ubevidst — komme ind paa rette Veje igen. Den Tilstand, et Menneske (et Barn) befinder sig i, lige forend Søvnen tager Legemet i sin Magt, er nemlig den samme, man bringer et Menneske i, naar man i vaagen Tilstand forsøger at hypnotisere dette. Altsaa man kommer i direkte Kontakt med Underbevidstheden, og til denne gaar alle de Meddelelser, som man ønsker, at Barnet skal huske og tage sig i Vare for, naar det vaagner igen af Søvnen næste Morgen. Og man vil se det mærkelige, at Underbevidstheden af sig selv bringer Barnet væk fra den Fejl, som det plejer van at gøre, og ind paa den Bane, som Ønskerne gjaldt. Disse Fejl kan være Drik, Rygning samt perverse Laster. Hjælpen er ved Haanden, om den kun vil blive brugt, nemlig Suggestionens Magt.

Saa er der Skolerne — baade hos Piger og Drenge gælder det samme — der maa og skal, dersom Fremtiden skal være ren for Laster, være sexual Hygiejneundervisning i Skolerne i de sidste Klasser fra 13—14 til 16—18 Aars Alderen. Der maa staa karakterfaste Lærere og Lærerinder i Teten for saadan Undervisning, og den bør ikke alene omhandle teo-

retisk Anatomi, men ogsaa specielt for Pigernes Vedkommende praktisk Undervisning i sexual Hygiejne. Hvor megen Sygdom kunde Kvinderne ikke have været sparet for, om de havde lært at holde selv de ædleste Dele af deres Legeme i ren Stand. Jeg tænker paa Udskylning efter den konstante Periode, Bornepleje etc. Er de rigtige Lærere paa deres Pladser, da vil Bornene af sig selv i ren kammeratlig Fortrolighed komme til Lærerne med Sporgsmaal, som Forældrene maaske mange Gange har dysset ned enten ved Skænd eller Tavshed, og mangt og meget vil kunne fortælles Bornene, som de senere hen i Livet vil kunne drage frem som uerstattelige Værdier og paa senere Tidspunkter netop skulde blive den Stotte, som de bor og skal have overfor Livets store Problem: »det sexuelle«.

For de noget svagere Karakterer byder Livet, som det leves nu, ogsaa andre Farer, som kan virke demoraliserende paa Sindene og senere paa Legemet. Nemlig »Filmen«, Varieteer, vovede Brevkort med mere eller mindre afklædte Personer, ja en Del Annoncer kan for den Sags Skyld tages med under samme Plan, ogsaa enkelte Arter af Danse o. s. v.

Nu kan enkelte jo protestere og sige: Jamen for den rene er alting rent. Ganske rigtigt, vær glad for det, om du eller jeg er stærk nok til at gaa forbi uden at optage Ting i os, som maaske senere kan virke saadan, at Sanserne bliver vakte mere, end godt er. Men viser vi ikke, hvordan det skal være og ikke maa være, saa hjælper vi ikke Ungdommen fremad; det er jo nemlig for sent at kaste Bronden til, naar Barnet er druknet.

Altsaa, lad os faa gjort rent Bord alle Vegne, lad os faa ryddet disse mere eller mindre perverse Ting væk, og lad os lære Ungdommen at leve Livet sundt i Samklang med Naturen og Evigheden. Og begynd ved dig selv, kontroller din Tale og din Tanke, for den sendes ud i Livet; gor du det, da sparer du maaske dig selv for at være med til at saa' et lille Kim i et eller andet Hjerte, som senere vil bringe dette ind paa Veje, det slet ikke kendte, og maaske forer til Fordærv.

I en rigtig sexuel Opdragelse ligger Værdier, som kan bringe Ungdommen fremad og opad, og lærer disse at forstaa, at der findes kun een Slags Kærlighed, nemlig den rene, den, der kan tales om uden at blues. *N. J. W. G.*

DEN DANSKE MISSION.

FORANDRINGER I MISSIONENS HOVEDBESTYRELSER.

Søster Rachel S. Larsen og hendes Raadgivere er hæderligt afløst fra deres Stillinger i Kvindelig Hjælpeforening, og følgende er indsatte:

Præsidentinde:	Kathrine Christensen.
1. Raadgiver:	Emmy Jess Andersen.
2. »	Ingeborg Hansen.

Sekretæren vil blive indsat senere.

Søster Lillian L. Larsen og hendes Raadgivere er afløst fra Primaryorganisationen, og i deres Sted er indsat:

Ellen B. Christensen..	Præsidentinde.
Mary Kaiser	1. Raadgiver.
Grethe Hansen	2. »
Anna Holmquist	Sekretær.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR SEPTEMBER.

Han lever, han lever, og ydmygt her
Vi samles at mindes vor Frelser kær.
Som dine Børn vi søger at lære
at leve vort Liv, dig Gud, til Ære.

KORLEKTIER FOR SEPTEMBER.

Senior- og Juniorklassen:

12. Trosartikel: »Vi tror, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene.«

Børn over 10 Aar:

Profeten Nahum 1: 7: »God er Herren, et Værn paa Nødens Dag, og han kender dem, som forlade sig paa ham.«

Børn under 10 Aar:

Lukas 22: 42: »Ske ikke min Vilje, men din.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Er der forskellige Herligheder?
2. Bør vi udvise Lydighed?

Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om Profeten Elias.
2. Fortæl om Baals Præster.
3. Hvad bestaar Guddommen af?
4. Hvad skal vi gøre for at blive frelst?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om Jesus og de ti spedalske.
2. Fortæl om Jesu Indtog i Jerusalem.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

9. September.

ET DØDT BARN KALDES TILBAGE TIL LIVET.

Ifølge Bibelen døde Profeten Elias ikke. Der fortælles følgende vidunderlige Beretning om hans Bortgang fra denne Jord: »Der kom en gloende Vogn og gloende Heste, og de gjorde Skilsmisse imellem dem begge, og Elias fo'r op i en Storm til Himmelen.« Den Person, han skiltes fra, da han forsvandt, var Elisa, en Profet, som Elias havde valgt som sin Efterfølger. De to Mænd var meget forskellige i Karakter og Egenskaber. Saa vidt som vi véd, havde Elias ikke noget Hjem og levede alene i en Hule eller paa et ensomt Sted og kom kun ud blandt Folket, naar han havde et Budskab til dem. Elisa boede derimod blandt Mennesker og sammen med sin Familie, før han blev kaldet til at fortsætte Elias' Arbejde. Han blev Nationens ledende Mænds Raadgiver, undertiden bebrejdede han dem, men som Regel var han paa venskabelig Fod med dem. Han udførte mange Mirakler og trøstede mange Mennesker, som var fattige og ulykkelige. Men trods sin Storhed vandt han aldrig den Anerkendelse, som hans Forgænger havde haft.

Et af de største Mirakler, som Elisa udførte, var det, at han kaldte et dødt Barn tilbage til Livet igen. Barnet var en Søn af en sunamitisk Kvinde, hvis Tro paa Profetens Magt hjalp ham til at yde hende denne store Tjeneste. Stedet, hvor hun boede, var i en lille Landsby tre Mil nord for Jesreel, som vi vil huske var Akabs Sommerhjem. Elisa kom ofte der forbi og blev underholdt af denne gode Kvinde og hendes Mand. De havde et specielt Værelse for ham.

Elisa paaskønnede denne Venlighed og undrede sig over, hvad han kunde gøre for det gode Par for at vise sin Taknemmelighed. Han spurgte hende, om han ikke kunde lægge et godt Ord ind for hende hos Kongen. Men han forstod alligevel, at er der var noget, hun ønskede. Elisas Tjener havde opdaget, hvad hun egentlig ønskede, og fortalte Pro-

feten, at hun ingen Børn havde, og Profeten sagde til hende: »Paa denne bestemte Tid, ved denne Aarets Tid skal du tage en Søn i Favn.« Men hun sagde: »Nej, min Herre, du Guds Mand! lyv ikke for din Tjenerinde!« Men hun fødte en Søn, og Barnet blev stort.

Tiden gik, indtil Barnet blev gammelt nok til at gaa ud med sin Fader, naar han gik paa Arbejde. En Dag skete der en frygtelig Ting. Barnet maa have faaet et Hedeslag. Han raabte: »Mit Hoved, mit Hoved.« Barnet blev bragt hjem til Moderen, men ved Middagstid døde det. Hun gik straks op og lagde det døde Barn paa Elisas Seng. Hun gik altsaa til Profeten for at faa den Søn tilbage, han havde lovet hende. Hendes Tro var vidunderlig. Efter en oprigtig og alvorlig Bøn strakte Profeten sig over Drengens Legeme. Lidt efter lidt vendte Drengens Varme tilbage, og til sidst aabnede han sine Øjne. »Tag din Søn,« sagde Elisa til den lykkelige Moder, som i dyb Taknemmelighed faldt ned ved hans Fødder.

Hvilken vidunderlig Tro havde denne gode Kvinde ikke. Gud belønner saadanne Kvinder.

Spørgsmaal.

1. Hvad skete der med Elias?
2. Hvem var Elias' Efterfølger, og hvorledes blev han kaldet?
3. Hvor boede den sunamitiske Kvinde, og hvad gjorde hun for Elisa?
4. Hvilket Tilbud gjorde Elisa, og hvad var Kvindens Svar?
5. Giv en fuldstændig Beskrivelse af, hvad der skete med Barnet.
6. Hvad gjorde Elisa ved Barnet?
7. Hvad lærer vi af denne Lektie?

16. September.

PROFETER OG PROFETI.

I Evangelieplanen er Gud vor Fader og Jesus Kristus vor ældre Broder, som især staar som vor Repræsentant i Guddommen. Hvis vi lever for det, er vi berettiget til og kan modtage Kundskab og Visdom fra vor himmelske Fader. Han vil aabenbare Meningen med det forbigangne, det nuværende, og hvad der skal komme i Fremtiden.

Enhver af os kan fra Himmelen modtage Styrke, Kundskab og Bistand, hvis vi lever efter Evangeliets Love. Paa samme Tid er vi og alle andre Mennesker berettiget til at modtage Instruktion af vor Faders Ledere her paa Jorden. Disse Ledere kaldes Profeter. Der har været Profeter i alle evangeliske Husholdninger til at lede og undervise Herrens Folk og lære dem Sandheden.

Den Kundskab, disse Apostle har haft, kom fra vor himmelske Fader og overgik naturligvis al menneskelavet Lærdom. Profeti er det store Sandhedens Budskab, som Profeterne erklærer til Folket paa deres Tid. Profetier kan føre ud over fremtidige Generationer med stor Styrke og Mening. Studer og lær Citatet fra Amos 3: 7.

I Israels Historie har Profeten til Tider været en stor Statsmand. I despotiske Regeringer har han været Folkets Forstemand. Han beherskede Regenters Vilje. Han var i Virkeligheden Skaberen og Organisatoren af den offentlige Menings Styrke.

De israelitiske Profeters Historie vil saa bringe os ind i et Studium af ikke blot Historie og Religion, men ogsaa de fordums politiske Ideer og Moralbegreber. At kende Israels Profeter godt er at forstaa det bedste, som hebraisk Kultur frembragte. Kan man finde et bedre Studiefelt?

Spørgsmaal.

1. Hvad danner Guddommen?
2. Hvorfor siger vi, at Kristus staar som særlig Repræsentant i Guddommen?
3. Hvad er en Evangelie-Husholdning?
4. Nævn en stor Profet i hver.
6. Nævn en Profeti, du kender til, som er blevet opfyldt?
7. Hvad er to af en Profets Hovedfunktioner?
8. Hvad er Profeti?
9. Har vi Profeter i Dag?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

9. September.

DET SIDSTE MAALTID.

Engang havde Jesus og hans Disciple et Maaltid sammen i Jerusalem. Det var Jesu sidste Maaltid med sine kære Venner. Han elskede sine Venner. Han ønskede, at de skulde huske ham, og hvad han havde fortalt dem, for at de skulde blive lykkelige, saa han gjorde noget nyt. Han bad alle sine Disciple om at gøre den selv samme Ting, hver Gang de kom sammen. Om Aftenen var Jesus og Apostlene sammen. De satte sig alle ned for at spise. Jesus var meget bedrøvet. Han sagde, at han ønskede at være sammen med dem denne Aften, for det var den sidste Aften, han skulde spise med dem, for han havde sluttet sit Arbejde.

Disciplene vidste ikke lige nøjagtig, hvad han mente. Medens de spiste, begyndte de at strides en lille Smule. Hver af dem ønskede at sidde nærmest ved Jesus. Enhver troede,

at han var den bedste. Derfor lærte Jesus dem, at den største iblandt dem var den, der elskede og tjente mest.

Han rejste sig fra Bordet og hældte noget Vand i et Fad. Han toede og tørrede deres Fødder. Først den ene, saa den anden. Peter ønskede ikke, at Herren skulde to hans Fødder. Men Jesus sagde noget lignende som det: »Ja, Peter, hvis du ønsker at tilhøre os, lad mig tjene dig, og som jeg har hjulpet og tjent dig, husk ogsaa at hjælpe og tjene andre.« Og Jesus toede hans Fødder. Efter det tænker vi, at Jesus følte, at hans Disciple var mere rede til det, han skulde gøre.

Som de spiste tog Jesus Brødet, velsignede og brød det. Han gav dem det. Saa sagde han: »Æd dette til Ihukommelse om mit Legeme.« Saa tog han et Glas Vin. Han takkede Gud for det og velsignede det og gav det til dem. De drak alle af det. Jesus sagde: »Gør dette for at erindre, at mit Blod blev udgydt for at hjælpe mange Mennesker.«

Jesus gjorde dette ved sit sidste Maaltid med sine Disciple. Han vidste, at han skulde forlade dem. Han ønskede, at de skulde erindre ham og gøre, hvad han havde sagt til dem om at gøre. Siden da gør de Mennesker, som elsker Jesus, det selv samme. De tager Del i Nadveren. Naar de spiser Brødet og drikker Vandet, siger de til sig selv: »Vi ønsker at erindre Jesus, og vi ønsker at gøre, som han har fortalt os.«

16. September.

JESUS BEDER TIL GUD.

Da Jesus nød den sidste Nadver med sine Venner, fortalte han dem, at han skulde til at forlade dem. Han vidste, at det var paa Tiden, at han skulde slutte sit Arbejde. Denne sidste Del skulde blive den sværeste af dem alle. Han skulde lide og dø for alle Mennesker. Jesus vidste, hvem der skulde forraade ham. Det var Judas, en af hans Disciple, som vilde fortælle, hvor Jesus var. Saa vilde hans Fjender bringe ham i Fængsel. Det var denne sidste Nadver, at Jesus fortalte, at han vidste, hvad Judas vilde gøre. Lige efter at Jesus havde fortalt ham det, forlod Judas Bordet og gik ud. Han havde allerede faaet tredive Sølvstykker for at fortælle, hvor Jesus var.

Efter at Judas var gaaet, velsignede Jesus Brødet og Vinen og gav sine Apostle det. Husker I, hvorfor han gjorde det? Saa bad han sine kære Venner om at elske hverandre, som han elskede dem. Han sagde: »Hvis I elsker mig, hold mine Bud.« Efter at de havde sunget en Sang, gik de ud til et Sted, der hedder Oliebjerget.

Da de kom til et smukt Sted, sagde Jesus til otte af sine

Apostle: »Sæt jer her, medens jeg gaar og beder til min himmelske Fader.« Han vidste, at hans Fader kunde hjælpe ham. Saa gik han og Peter, Jakob og Johannes lidt videre. Jesus sagde: »Jeg er saa bedrøvet. Jeg kan knap nok holde det ud. Sid her og vaag med mig.«

Han gik endnu et lille Stykke, saa faldt han ned paa sine Knæ og bad: »Fader, er det muligt, da lad denne Kalk gaa mig forbi; dog ikke min Vilje ske, men din.« Jesus bad saaledes tre Gange. Saa kom en Engel og velsignede ham. Englen var blevet sendt af hans Fader i Himmelen for at give ham Styrke. Jesus gennemgik mere end nogen anden, der har levet paa denne Jord. Han led for os. Hans Fader havde bedt ham om at gøre det. Og Jesus vidste, at Gud vilde hjælpe ham til at gøre det. Da han rejste sig op fra Bønnen og var kommet til sine Disciple, fandt han dem sovende af Sorg. Og han sagde til dem: »Hvorfor sover I? Rejs jer og bed at at I ikke maa gøre noget forkert.«

Medens han talte til dem, kom der en Skare Mænd med Sværd under Ledelse af Judas. Judas nærmede sig og kyssede ham. Dette Kys fortalte Soldaterne, hvem der var Jesus. Og de kom og tog ham. Peter ønskede at hjælpe Jesus. Derfor drog han sit Sværd. Men Jesus sagde: »Gør det ikke. Mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, saa han nu tilskikker mig mere end tolv Legioner Engle? Men jeg maa fuldende mit Arbejde.«

Saa tog Soldaterne ham, bandt ham og førte ham bort. Og hans Disciple forlod ham. Han havde ingen af sine Venner hos sig. Men han var ikke alene. Gud, hans Fader, var hos ham og han vidste det.

23. September.

JESUS ENDER SIT ARBEJDE.

Af alle de gode Mennesker, vi har talt om, hvem tror I, der var den venligste og bedste af dem alle? Selv da Soldaterne var kommet for at sætte ham i Fængsel, var Jesus god og venlig. Han standsede Peter i at skade sine Fjender. Den Handling var imidlertid kun meget lille, naar vi tænker paa den næste. Det var den største Handling, nogen nogensinde har gjort. Det var denne: Jesus led og døde og gav sit Liv for alle Mennesker.

Da Soldaterne fandt Jesus, var han i en Have paa Oliebjerget. De førte ham bort til Præsterne og Dommerne. Jesu Fjender havde ingen Ret til at sætte ham i Fængsel. Disse Mennesker spurgte Jesus, om han var Kristus. De gjorde Nar af ham og slog ham. Saa sagde de: »Hvis du er Kristus, for-

tæl os da, hvem der slog dig.« Men Jesus provede paa at lukke Ørerne, saa han ikke kunde hore dem. Han vidste, at han var lige ved at fuldende sit Arbejde paa Jorden.

En af dem onskede at lade Jesus gaa. Han kunde ikke finde noget forkert hos ham. Men de skrækkelige Mennesker raabte: »Korsfæst ham! Korsfæst ham!« Saa gav de Jesus et stort Trækors at bære til et Sted, der hed Golgatha. Han var træt og svag, saa han gik langsomt. Saa fik de en anden Mand til at bære det. Med ham fulgte en stor Skare. De var bedrøvede og græd hojt.

Da Jesus hang paa Korset med en Rover paa sin hojre Side og en Rover paa sin venstre, talte han. Hvad tror I, han sagde? Sagde han, at han var vred paa de Mennesker, der behandlede ham saaledes? Nej, han var venlig og bad til Gud, idet han sagde: »Fader, tilgiv dem, for de vide ikke, hvad de gøre.« Vi véd ogsaa, hvorledes de drillede ham. En af Røverne troede, at Jesus var en god Mand. Han sagde: »Herre, erindre mig, naar du kommer i dit Rige.« Og Jesus sagde til ham: »I Dag skal du være med mig i Paradiset.«

Tæt ved Korset var der mange Kvinder. Apostlen Johannes stod nærmest Maria, Jesu Moder. Naturligvis græd hun, ja endog mere end de andre. Der hændte noget besyndrligt, medens Jesus var der paa Golgatha. Lige midt paa Dagen blev det morkt over det hele, og Jorden rystede. Og Templet splittedes i to Stykker.

Lidt senere kom der nogle og bad om Jesu Legeme for at begrave det. Alle Jesu Venner var bedrøvede, men de skulde ikke være bedrovede saa længe. Der skulde komme en Overraskelse til dem. Næste Gang skal vi hore derom.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

For de Flittige og Arbejdsomme kan der ikke findes nogen sand Lykke eller Hvile i Uvirksomhed. I Paradiset er der derfor Beskæftigelse for alle dets Indvaanere. En Kundskabens Verden staar dem aaben, hvori de kan fortsætte deres Studier. Saaledes kan de vedblive at foroge deres Kundskaber, udvikle deres Forstand og altid finde nok at beskæftige deres Tid og Evner med.

Den Nyankomne til Aandeverdenen bringer med sig netop,

(Fortsættes Side 398).

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	Orson B. West

HVAD SKYLDER FORÆLDRE DERES BØRN?

Titlen paa denne lille Artikel er med Overlæg sat i Spørgeform. Er Spørgsmaalet udfordrende? Det haaber vi. Alle Forældre vil uden Tøven indrømme, at de har en Forpligtelse overfor deres mindreaarige Børn, selv om de muligvis vil benægte, at de har en saadan overfor deres noget ældre Børn. Gæld kan være en juridisk eller moralsk Forpligtelse eller begge Dele; borgerlige Love maa afgøre Udstrækningen deraf. De borgerlige Love gør det for Eksempel til en Pligt, at Forældrene sørger for det nødvendige til Livets Ophold for deres mindreaarige Børn. Men i denne lille Artikel tænker vi ikke paa de Krav, de borgerlige Love stiller.

For ikke længe siden hørte vi om et Tilfælde, der vakte vor Medlidenhed, selv om Forældrene strengt juridisk ikke havde begaaet nogen Forsyndelse. Fattige Forældre havde mange Børn, hvoraf de to var Piger paa 16 og 18 Aar. Faderen sendte disse to Døtre ud af Huset for at faa Arbejde og selv tjene til Livets Ophold. Men de havde ikke nogen rigtig Uddannelse til noget som helst Arbejde, ikke engang til husligt Arbejde. Omsider vendte den ældste af Pigerne — efter at have gennemgaaet svære Erfaringer — tilbage til Hjemmet; men den yngste kom snart ind i et frygteligt Levned. Hendes barnlige Natur gjorde Oprør, men for hendes umodne Sjæl og Sind var der ikke nogen anden Maade at tjene til Livets Ophold paa.

Intet Ansvar paa Forældrenes Side? Muligvis vil Landets Skikke og Love holde Forældrene ansvarsløse, men det er vanskeligt at se, hvorledes en kristen Samvittighed kan gøre det. Findes der i den hellige Skrift nogen Støtte for Skyldfrihed? I Pagtens Bog finder vi, at Herren har talt meget tydeligt om Forældrenes Pligter mod deres Børn. »Alle Børn har Krav paa deres Underhold af deres Forældre, indtil de er

myndige.« (Pagtens Bog 83: 4). Ingen Ord kan være klarere. Aabenbaringen, hvorfra disse Ord findes, blev givet til Profeten Joseph Smith den 30. April 1832 — for mere end hundrede Aar siden. Fra Kirkens Synspunkt er disse Pigers Fader derfor i høj Grad at dadle for at sende dem bort fra Hjemmet. Hvis det havde været nødvendigt, at de skulde have underholdt sig selv, skulde han have fundet noget Arbejde til dem og næret dyb Interesse for dem. At kaste dem ud i Verden var et Brud paa Guds Lov.

For Sidste Dages Hellige er Børn Juveler af uvurderlig Betydning. Det er Guds dyrebare Aander, der overgives jordiske Forældre for at bringe Glæde ind i deres Hjem. De betros disse Forældre til Opdragelse og Uddannelse. Derfor bliver Forældre Partnere sammen med Gud for at udvikle dyrebare Sjæle. Der er ikke noget vigtigere end Forældreværdigheden. Ingen Forældre kan have større Ansvar end det, de har for deres Børn. Dette forklarer, hvorfor Sidste Dages Hellige nærer saa stor Interesse for deres Børn. De ønsker ikke at paakalde Guds Vrede ved at forsømme deres Børn. Endvidere tror de paa Familieforbindelsernes Evighed. Hvis Forældrene i Hellighed paatager sig Ansvaret, er hvert Barn en Juvel i deres himmelske Krone. Disse Sandheder giver Svar paa Spørgsmaalet: »Hvorfor er Sidste Dages Hellige saa glade for deres Børn?«

Men gennem Livets Kamp og Møje kan endog Sidste Dages Hellige undertiden ikke klart se deres Forældrepligt, og oftere har de ikke Held til at gøre den fuldt og helt. Vi tænker paa en anden Aabenbaring, der blev givet til Profeten i November 1831: »For saa vidt som Forældre har Børn . . . . og ikke underviser dem i Lærdommen om Omvendelse, om Tro paa Kristus, den levende Guds Søn og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, naar de er otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder. . . . Og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.« (Pagtens Bog 68: 25, 28).

Saaledes udtaler Herren sin Vilje meget klart med Hensyn til Forældrenes Pligt til at lære deres Børn. Dette henledes de Sidste Dages Hellige Forældres Opmærksomhed i Særdeleshed paa. Vi forstaar, at nogle af dem mener, at et Barns Religion er en personlig Sag, som Forældrene skulde respektere og derfor holde Hænderne væk saa vidt den religiøse Lære og Undervisning angaar. Resultatet er, at nogle udmærkede Børn af trofaste Kirke-Forældre hører lidet eller intet om Kirkens Lærdomme i deres tidlige Barndom. Naturligvis vilde disse Forældre foretrække at have deres Sønner og Døtre i Kirken, men gør hun lidt for at sikre deres Daab.

Ovennævnte Citat fra Aabenbaringen viser, hvor dadelværdig en saadan Handlemaade er. »Opdrag et Barn paa den Bane, han skal gaa,« udtrykker den guddommelige Vilje. Forsommelse deraf er fyldt med Sorg og Straf for Forældrene. »Et Ord til de vise er tilstrækkeligt.«

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 395).

hvad han var. da han forlod Jordelivet. Den aandelige Del eller Sjælens Adskillelse fra det jordiske Legeme forandrer ikke Sjælen i nogen væsentlig Grad. En Persons Karakter og Udviklingsgrad paa det Tindspunkt, da han forlader Jorden, tager han med sig. Legemets Død gør ikke et Menneske bedre eller værre: den føjer blot en ny Erfaring til de allerede modtagne, en Erfaring, som udentvivl har en belærende Indflydelse paa ham. Ingen, selv ikke den mest gudhengivne, er fuldkomemn, naar Døden kalder ham bort, og han gaar ind i Guds Paradis. Der maa han fortsætte Kampen imod de Svagheder, som han ikke helt fik overvundet under Jordelivet. Døden vil ikke tilintetgøre Tilbøjeligheden til at sige Usandhed eller forandre et hidsigt og opfarende Sind til et roligt og behersket. Saadanne Forandringer finder ikke Sted pludseligt men er Resultatet af lang, taalmodig Stræben.

Eftersom der er forskellige Grader af Retfærdighed, Kundskabsfylde og Intelligens i Aandeverdenen, maa der følgelig ogsaa være en vid og frugtbar Arbejdsmark for Evangeliets Forkyndelse, de Uvidendes Oplysning og Hjælp til de Svage. Ligesom dette Arbejde i den naturlige Verden bliver udført af dem som har annammet Evangeliet og har formet deres Liv efter dets Forskrifter, saaledes vil ogsaa de Retfærdige i Aandeverdenen finde Glæde og Velsignelse ved at bringe Sjæle til Frelse.

Og som de arbejder og virker i denne Gerning, maa deres Tanker og deres Samtaler ofte dvæle ved den store Frelsningsplans Herlighed, gjort fuldkommen gennem Jesu Kristi Forsoning. Det, som de mest længselsfuldt ser hen til, og hvorom de taler og synger mest inderligt, er den lykkelige Stund, da de ogsaa skal følge deres Frelser gennem Opstandelsens Dør, som Han har aabnet for dem, — naar deres Sjæle skal blive fuldkomment forløste, og de skal iføres deres himmelske Legemer, udødelige og uforkrænkelige Tabernakler, hvori de kan gaa ind i den celestiale Verden.

Uagtet Fremtiden er overordentlig lys og herlig for disse Sjæle, staar det Forbigangne ikke mindre lyst og klart for dem. Deres Fremtidshaab hviler støt og sikkert paa det, der allerede er sket. En Begivenhed, der aldrig glemmes, og som ofte omtales, er Kristi første Besøg til Aandernes Verden,

den Gang Han, efter sin Død paa Korset, bragte Liv og Lys og Udødelighed til de Hensovedes Sjæle, gik ind i Fængslet, hvor de genstridige Aander havde været forvarede i lange Tider, og forkyndte Evangeliet til dem.

Baade Rupert og Henrik var blandt dem, der glædede sig over det Forbigangne saavel som det Tilkommende. De talte ofte sammen om de Ting, der laa dem mest paa Hjerte:

»Det maa have været et mørkt og uhyggeligt Sted, dette Fængsel, fyldt med Fortvivlelse og Graad, indtil Kristus aabnede dets Døre,« sagd Rupert. »Der, ligesom i en Afgrund, opholdt alle de Aander sig, som under Livet paa Jorden havde forkastet Sandheden og ladet sig føre i Trældom af den onde Magt ved at hengive sig til Verdens Synder og Ugudelighed. Noa prædikede til dem, der levede paa hans Tid men de spottede ham og fortsatte deres daarlige Liv. Andre af Profeterne har i deres Generationer advaret Folket, men uden Resultat. Her var altsaa samlet Satans Høst fra Jordens fudgtbare Marker.«

»Jeg kan godt forestille mig denne lange, lange Mørkhedens Nat « tilføjede Henrik. »Ikke en eneste Haabets Lysstraale trængte ind til dem. Fængselsmurene hævede sig mørkt og truende omkring og over dem og lukkede ethvert Glimt af Himlen ude. Disse Sjæle havde forkastet Sandheden, som alene kan give dem fri. De havde selv lukket Lyset ude, da det vilde lade sine Straaler oplyse Vejen for dem. De valgte det onde og det onde krævede sit eget. De andre, som havde valgt at gøre det gode, var udenfor Fængslet, nydende den rene Samvittigheds klare Lys og Herrens Anerkendelse og Naade. Disse Trofaste gaar videre fremad paa Fuldkommenhedens Bane. Hvor længe vil det tage disse indesluttede Sjæle at naa op til de andre om de blev frigjorte? Mellem disse to er der et uoverstigeligt Svælg, hvilket ifølge den almindelige Tingenes Orden aldrig kan formindskes eller en Bro slaas over.«

»Men til sidst slog Barmhjertighedens og Frigørelsens Time. Jeg erindrer, hvorledes det, der den Gang foregik, er blevet skildret for mig. Lige før Herrens Komme gennembævedes Aandeverdenen af en ejendommelig, ubeskrivelig Rystelse, ligesom et Pulsslag gennem Universet. Aanderne, som var i Forvaring, saa med Frygt paa hinanden, mange krøb sammen i navnløs Skræk, tænkende, at Dommens Dag var kommen. Den store, uvidende Mængde undredes over, hvad denne »underlige Følelse« vel kunde betyde. De Retfærdige, som længselsfuldt havde imødeset en Tilkendegivelse af Herrens Komme, hviskede til hinanden »Herren er død for Verdens Synder!«

»Ja, alle de forskellige Uddelingers Profeter havde trofast arbejdet paa at berede disse Aander, blandt hvilke de levede, for Herrens og Frelserens Komme. Der var Adam, Noa, Abraham tilligemed deres Efterfølgere; der var Lehi, Nephi, Mosiah og de øvrige af deres Race; der var Profeterne, som havde levet blandt de ti tabte Stammer. Disse havde alle været tapre Stridsmænd for Herrens Sag paa Jorden og var endnu trofaste i Aandeverdenen. Deres Budskab til Menneskene i Kødet havde været Bebudelsen af Forløserens, Jesu Kristi Komme, og her saa de ednu frem i Tro til Ham, som skulde dø for Verdens Synder og løse dem fra Dødens og Gravens Baand. De havde Forstaaelsen af, at dette kødelige Legeme, som de havde modtaget paa Jorden, var nødvendigt for Opnaaelsen af en fuldkommen Frelse. Kristus vilde tilvejebringe Opstandelsen, saaledes at deres Legemer kunde blive givet dem tilbage, ikke forkrænkelige, som tidligere, men fuldkomne, udødelige, herliggjorte; passende Tabernakler for udødelige Aander, hvori disse kan indgaa i Faderens evige Rige.«

»Men ak, kære Broder, disse Timer, da Guds Søn døde paa Korset. Medens Jorden var indhyllet i Mørke, og selve dens Grundvold skælvede i Sympati med Skabningens Herres Dødskamp, modtog Aandeverdenen ogsaa Tilkendegivelse af den frygtelige Begivenhed paa Golgata, og for en Stund betoges hele den aandelige Skabelse af spændt Forventning. Alle de sædvanlige Virksomheder standsede. Samtaler førtes hviskende og med Møje. Al Sang ophørte pludseligt, og Latteren forstummede. Der var ingen hørlige Suk eller Hulken. Fugle og Dyr var tavse, som om alt var forbi, og intet mere havde Betydning. Da efter en lille Tids Forløb slappedes Spændingen, og alt fortsattes ligesom før, kun mere dæmpet. De Retfærdige i Guds Paradis samledes i Tavshed i deres Bedehuse. De trykkede hinandens Hænder og saa med glad Bevægelse ind i hinandens Ansigter. Der var ingn Frygt hos dem: De var rede.«

»Og saa Hans virkelige Komme! Det, som var blevet forudbestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, gik nu i Opfyldelse. Det, som havde været Profeternes Forkyndelse fra Begyndelsen, var nu ved at finde Sted. Det, som Seerne i alle Tidsaldre og blandt alle Nationer havde skuet i Syner, blev nu til Virkelighed. Det, hvorom Digtere havde sunget, det, for hvilket ethvert ædelt Hjerte har hungret efter, det, for hvilket Generationer har ventet, det var nu her! En Følelse af velsignet Fred og Glæde fyldte alle oprigtige Sjæle, og de udtrykte den i Sange og Glædeshymner.«

»Da stod Jesus i deres Midte, og de saa deres Herres her-

lige Skikkelse. Da lod der en stille, sod, genemtrængende Rost i deres Hjerter bevidnende, at dette er Kristus, Guds Son, som nu havde herliggjort Faderens Navn; som var Verdens Liv og Lys, som havde tomt den bitre Kalk, Faderen havde givet ham, som havde herliggjort Faderen ved at tage al Verdens Synd paa sig, og som havde bøjet sig for Faderens Vilje fra Begyndelsen.«

»Det er blevet mig fortalt, at Jesus, da Han traadte ind til Aanderne i Fængslet, blev Han modtaget med en mægtig Velkomsthilsen. Den var svag og frygtsom straks, men tog til i Styrke, indtil den lod som et Raab.«

»I Porte, oplofter eders Hoveder, ja, oplofter eder, I evige Dotre, at Ærens Konge kan drage ind!«

»Hilset være Herren.«

»Hvo er denne Ærens Konge?«

»Herren, stærk og mægtig.«

»Thi Herren skal ikke forkaste evindeligt. Thi dersom Han bedrover, da skal Han dog forbarme sig efter sin store Miskundhed.«

»Thi jeg vil ikke trætte evindeligt og ikke være vred i Evighed.«

»Kommer og lader os vende om til Herren; thi Han har sonderrevet og vil læge os, har Han slaget, vil Han forbinde os.«

»Jeg vil læge eders Frafald, jeg vil elske dem frivilligt; thi min Vrede har vendt sig fra dem.«

»Hvo er en Gud som du, der borttager Misgerninger. Han holder ikke fast ved sin Vrede evindeligt, thi Han har Lyst til Miskundhed.«

»Han skal sige til de bundne: Gaar ud! Til dem, som er i Morke: Kommer frem for Lyset! Jeg var dod, og se, jeg er levende i Evighedens Evigheder, og jeg har Dodens og Dodsrigets Nogler.«

»Og saaledes blev Portene loftede, og Ærens Konge traadte ind. Og hvilken herlig Straaleglans, der trængte gennem Morket. Nattens Skygger flygtede, Vildfarelsernes Lænker sonderbrodes, det sorgbetyngede Hjerte frigjordes, thi Herren bragte et herligt Glædens Budskab til Aanderne i Fængslet, tilbydende dem Tilgivelse og Fred i Bytte for deres sonderbrudte Hjerter.«

»Og de sang Jubelsange til Hans Pris.«

»I tre Dage efter jordisk Tidsregning opholdt Forloseren sig i denne Aandeverden, forkyndte Evangeliet, lærte og underviste og viste sine Tjenere Vejen, de skulde vandre. Taksigelse og Glæde fyldte mange Hjerter. Derefter, da Tidens Fylde kom, traadte den store Frelsens Herre frem imod

Menneskenes Sjælefjende. Han kastede Uhyret i Støvet, som i umindelige Tider havde holdt Vagt ved Dødens Port. Han brød gennem Graven til Livets, Lysets og Udødelighedens Regioner. Han, alle Tidsaldres Haab, gik saaledes sejrrigt frem, og de, der fulgte Ham gennem Opstandelsen fra de døde, sang:

»Døden er opslugt til Sejr! Død, hvor er din Sejr? Død, hvor er din Brod?«

II.

»Hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. Thi den, som saar i sit Kød, skal høste Fordærvelse af Kødet; men den, som saar i Aanden, skal høste evigt Liv i Aanden.« — Gal. 6: 7, 8.

I Aadeverdenen træffer vi Rupert, Signe, Henrik, Marie, Rakel og alle vore Venner, hver paa deres Tid og Sted. Alle disse er beskæftigede paa forskellig Maade og lykkelige i deres Gerning, eftersom de saa, hvorledes Arbejdsmarken vedblivende udvidedes og blev mere frugtbringende. Rupert havde udført et stort Arbejde, før de andre kom. Han havde forkyndt Evangeliet til mange Mennesker, mest sine Forældre, blandt hvilke der ved hans Ankomst havde fundet en Opvækkelse Sted og en Higen efter at lære Sandheden at kende. Han havde ført sin Slægtlinie tilbage til dem, som paa Jorden var kaldte Pilgrimsfædrene, og derfra gennem mange Generationer til Europas Nordboere. Hans Hustrus Familie havde han ogsaa eftersøgt og havde til sin store Glæde opdaget, at hendes Forfædre tilligemed hans egne førte tilbage til en fælles Stamfader, en kæk, noget voldsom Vikingehøvding. Rupert havde opsøgt ham og havde fortalt ham om Kristus og Hans Evangelium — og Vikingen var villig til at lade sig undervise. Da Signe omsider kom, bragte Rupert hende paa et Besøg til hendes Stammemoder, der var en smuk, lyshaaret Kvinde med blaa Øjne, hvem Signe i høj Grad lignede.

Da Rupert senere mødte og blev bekendt med Henrik, Marie og Rakel, fortalte han dem om, hvad han havde udført, og hvorledes deres Arbejde for de Døde havde passet saa ypperligt med hans Forkyndelse, saaledes at mange af dem, for hvem de var blevne døbte, var blevne omvendte gennem ham. »Vi har arbejdet i Harmoni og Samdrægtighed,« udbrød Rupert, »og Guds vise Styrelse er allerede nu lagt for Dagen.« Hvilken Glæde der var, da Henrik og hans Venner

mødte dem, for hvem de havde udført de nødvendige jordiske Ordinancer. Mange af disse havde for længe siden fattet Tro paa Evangeliet og havde vendt deres Hjerter mod deres Børn — deres Efterkommere paa Jorden — haabende, at de vilde erindre deres Fædre, der var gaaede forud. Disse var over al Maade glade over at møde deres »Frelsere«, som de kaldte dem. Der var andre, som ikke havde annammet det for dem udførte Arbejde, og disse var følgelig ikke saa hjertelig i deres Modtagelse. Igen andre var endnu uvidende om Kristus, om Frelsningsplanen og om det Arbejde, der var udført for dem. Disse maatte nødvendigvis undervises, saaledes at de kunde have Lejlighed til at annamme eller forkaste det, der var gjort for dem.

»Du nyder en Lykke, som ikke bliver mig tildel,« sagde en Broder til Henrik. »Du udførte Arbejde paa Jorden for mange, som nu med Kærlighed og hjertelige Hilsener modtager dig.«

»Havde du ikke Lejlighed til at udføre noget lignende?« spurgte Henrik.

»Jo, men jeg havde ingen Slægtregistre, og ærlig talt gjorde jeg mig ingen Anstrengelser i den Retning.«

»Du gjorde ikke alt, hvad der stod i din Magt?«

»Nej, jeg var ligegyldig og fik intet udrettet.«

»Dersom du blot havde forsøgt, da vilde Vejen være blevet aabnet. Dette er et sandt Princip. Vi kan ikke vide, hvilke store Arbejdsmarker der ligger foran os, dersom vi ikke gaar ud for at søge.«

Signe og Rakel var nøje knyttede til hinanden, og de udførte i Fællesskab Missioner til deres mindre oplyste Søstre, hvis Tilstand ikke var gunstig. Dette var de letsindige og taabelige Kvinder, som var blevne besnærede af jordiske Ting. Alle deres Skatte var ophobede paa Jorden, og dèr maatte de lade dem forblive, thi ingen af disse kan tages med til Aandernes Verden. De var derfor fattige i Ordets virkelige Betydning. De havde intet at beskæftige sig med. Under Jordelivet havde Rigdom, Klædedragt, Tilfredsstillelsen af fordærvende Lyster og Lidenskaber og verdslig Forfængelighed været deres eneste Livsmaal. Nu, da de jordiske Ting var ophørt, var disse Kvinder ligesom vildfarne i en ukendt Verden, uden noget fast Fodfæste, famlende sig frem i Halvmørke, hungrige og tørstige, men uden at finde, hvad de tiltrængte. De lo og syntes at være i det bedste Humør, fordi det var deres Natur at gøre dette, men deres Latter var tom, og deres Lystighed havde en hul og skurrende Lyd.

»Jeg er mere end nogensinde taknemlig for, at Evangeliet naaede til os under Jordelivet,« sagde Signe til Rakel, efter

at de havde arbejdet længe og ihærdigt med en Gruppe overfladiske Kvinder, der syntes at være uimodtagelige for Lyset.

»Og at vi annammede det,« tilføjede Rakel.

»Ja, mange af disse vore Søstre er ikke onde, de er blot svage — de mangler noget. Deres jordiske Opdragelse var ufuldstændig. Nogle af dem har fortalt mig, at det forbavsede dem i højeste Grad at erfare, at Døden ikke havde frembragt en gennemgribende Forandring i dem. De havde endnu de samme Følelser, Tanker og Begær som tidligere.«

»Nogle meget taabelige Lærdomme blev fremsatte paa Jorden,« sagde Rakel. »En af disse var den saakaldte Omvendelse i Dødsøjeblikket. Almindelig sund Fornuft burde have lært os, at en Person, der omvender sig, medens han i Besiddelse af alle sine Aandsevner, er langt bedre stillet end den, der bekender sin Tro af Frygt for Døden. Omvendelse burde være kommet langt tidligere, thi jo snarere vi træder ind paa den rette Vej, des længere frem paa Fuldkommenhedens Sti vil vi naa.«

Rakel sluttede sin lille Tale med et Smil — det henrivende, lille Smil, der var blevet en Del af hendes Natur. En fremmed Søster kom hen til dem og blev modtaget med en hjertelig Hilsen.

»Jeg kunde ønske at vide lidt mere om eder,« sagde hun. »Der er noget ved eder, som er anderledes end hos mig eller mine Omgangsvenner. Naar I er iblandt os og taler med os, kan jeg mærke denne Forskel, men jeg véd ikke, hvad det egentlig er. I er for mig ligesom et Par Lilier blandt Ukrudt — ja, der har vi det.«

»Er ikke en Ukrudtsplante blot en nyttig Urt, der er vokset vild?« spurgte Signe. »Alt, hvad den trænger til, er Dyrkning. Kom med os paa vor lille Spadseretur. Det skal være os en Glæde at tale med dig. Vi er ikke saa overvættes kloge, men vi kan altid henvende os til Brødrene, om vi trænger til mere Lys.«

Og saaledes vandrede disse tre langsomt henad den smukke Gangsti i Aandelandet, fordybet i alvorlig Samtale. Den mørkhaarede fremmede Kvindes brune Øjne aabnede sig i den højeste Forundring over det, hun hørte. Sommetider stillede hun dem et Spørgsmaal, eller hun rystede vantro paa Hovedet. Hun havde været en »verdslig« Kvinde, fortalte hun dem, uden nogensinde at tænke paa, at der vilde være et Liv efter Døden. Hun havde derfor formet sit daglige Liv efter denne snævre Maalestok. Hendes Jordeliv havde haft en trist Afslutning, og Tilværelsen været bitter hele Tiden siden. »Uden Hvile og Haab har jeg længe higet efter noget bedre,« sagde hun. »Jeg har set eder to adskillige Gange og har hørt

eder tale til Kvinderne. Eders Ord synes ligesom at give mig et Glimt af noget hojere, men jeg har aldrig haft Mod til at tale til eder for nu.«

Signe lagde sin Arm omkring hende, trykkede hende ind til sig og kyssede hendes Kind. »Lad os gore dig alt det gode, vi kan,« sagde hun. »Vi èr nu paa Vej til en Forsamling, hvor min Mand skal tale. Folg med os.«

Rakel lagde sin Arm i den Fremmedes, som villigt fulgte med dem. »Er din Mand ogsaa Prædikant,« spurgte hun Rakel.

»Jeg har ingen Mand,« var Svaret. Jeg fandt — jeg mener, han fandt mig ikke og har endnu ikke fundet mig.« Rakel var blevet lidt forvirret, men hun smilte som altid.

»Hun mener,« forklarde Signe, »at hun ikke blev gift, medens hun var paa Jorden, af den gode Grund, at hun ingen Lejlighed havde —«

»Ingen, som jeg kunde modtage,« tilfojede Rakel. Da hendes nye Veninde saa sporgende paa hende, fortsatte hun:

»Jeg har altid troet og tror endnu, at jeg har en Mage et eller andet Sted, men jeg har endnu ikke truffet ham. Jeg har ofte paa Jorden henvendt mig til Herren om dette, og Svaret var altid »vent, vent taalmodig«, saa jeg venter endnu.«

»Og du tror endnu,« spurgte den Fremmede, »at Gud i Himlen vil besvare dine Bonner og bringe alt til det Bedste?«

»Ja, absolut.«

»Jeg vilde onske, jeg kunde tro saaledes. Hvis jeg under Jordelivet havde haft en saadan Tro at holde fast ved, vilde jeg maaske ikke have begaaet saa mange Fejl. Jeg har været to Gange gift, og det var Fejltagelser begge Gange. Den eneste Lejlighed, der tilbod sig for mig at faa en Mand — jeg mener, en, der virkelig var en Mand — den skod jeg fra mig, fordi han var fattig paa jordisk Gods; men jeg har lidt for min Taabelighed. . . . . Jeg har hort om Folk, der bad om alle mulige Ting, men aldrig for har jeg hort, at Herren er blevet spurgt til Raads i Kærlighedsaffærer.«

»Det er rigtigt nok,« sagde Signe, »og det viser, hvor taabelige vi var. Hvorfor skulde vi henvende os til Herren om smaa Besværligheder og ubetydelige Affærer og samtidig forsømme at bede Ham om Vejledning i vore Hjerteanliggender og Ægteskab, der kan skabe eller odelægge ens Livslykke?«

Der syntes ikke at være noget at svare paa dette Sporgsmaal, hvorfor de tre gik videre i Tavshed. Kort efter sagde den Nyankomne:

»Jeg modtager mere Lys og Haab ved at omgaas med eder.

Det er, ligesom jeg faar fornyet Tro, Aa, hvor det er godt at mærke lidt fast Grund under Fodderne.«

»Ja, kære Søster,« sagde Rakel, »Jordelivets indviklede Traade er endnu ikke alle udredede. Det vil tage Tid, og vi maa have Taalmodighed.«

Ankomne til det Sted, hvor Forsamlingen skulde afholdes, tog de tre Kvinder Plads i Nærheden af Forhøjningen, hvor Talerne sad. Rupert var Hovedtaleren. Han begyndte med at fortælle sine Tilhørere nogle af sine Erfaringer under Livet paa Jorden. Han talte om sine Barndomsaar, om de Prøver og Vanskeligheder, han havde gennemgaaet, og hvorledes han nær havde gaaet til Grunde. Derefter fortalte han, hvorledes Herren havde reddet ham og givet ham Kundskab om Frelsens Evangelium. »Og Herrens vigtiste Redskab ved dette Redningsarbejde,« sagde Taleren, »var en god og yndig Kvinde, der blev min Hustru. Aa, I Kvinder, hvilken Magt I udøver for godt eller ondt! Se til, at I bruger eders Magt for det Godes Fremme.«

Rakel smilede til Signe, medens de lyttede, thi Ruperts og Signes Historie var hende velbekendt. Hele Tiden, medens Rupert talte, havde den Kvinde, der kom med dem, siddet som fastnaglet til Stolen med sine Øjne fæstede paa Taleren. Da Rupert sluttede, sagde Signe til hende:

»Det er min Mand. Lad os gaa op til ham; han vil blive glad ved at tale med dig.«

Men Kvinden trak sig tilbage, som om hun var bange. »Jeg kan ikke,« hviskede hun. »Tilgiv mig, men jeg maa gaa« — og med et undertrykt Skrig forlod hun dem og forsvandt i Mængden, medens de to andre med Forbavselse og Undren saa efter hende.

I dette Øjeblik traadte Rupert hen til dem. Da han saa deres forundrede Ansigter, spurgte han dem, hvad der var i Vejen. Signe forklarede ham Optrinet.

»Jeg tror, jeg kan gætte, hvem det var,« sagde Rupert. »Hvor sælsomt,« mumlede han ligesom ved sig selv, »jeg havde næsten glemt hende.«

»Ja, jeg tror, det var hende,« tilføjede Signe.

»Var hvem?« spurgte Rakel.

Men hvad Signe muligvis kunde have svaret blev forhindet ved, at Rupert afbrød hende med disse Ord:

»Jeg saa et gribende Syn for ikke ret længe siden — kom lad os begive os paa Vejen hjem, saa skal jeg fortælle eder det.«

De var villige til at høre paa ham, medens de gik. »Vi var ude,« begyndte Rupert, »en Broder og jeg — for at indsamle

nogle Oplysninger, som behovedes i et af Templerne paa Jorden for en Broder, der harført sit Slgætregister saa langt tilbage, som det er muligt. Medens vi talte med nogle Sostre, kom en Mand lobende hen til os. Med hastige og ivrige Ord spurgte han os, om vi havde set en Person, som han nævnte og nærmere beskrev. Ved Synet af ham trak en af Kvinderne sig tilbage som for at skjule sig, men han saa hende og udbrod:

»Er det dig? Ja — aa, har jeg altsaa dog tilsidst fundet dig!«

Han pressede sig gennem Mængden hen imod hende, men hun strakte sin Haand frem ligesom for at værge sig mod ham. »Hvorledes kom du hertil?« spurgte hun. »Bliv væk — du er uren — bliv væk.«

Han standsede noget forundret over denne Modtagelse. Saa begyndte han at bede hende saa bønligt om at faa Lov til at ledsage hende; men hun trak sig bort fra ham sigende: »Du er uren, ror mig ikke.«

»Ja,« indrommede han, »jeg antager, at jeg har været en stor Synder, men lad mig dog retfærdiggore mig. Jeg syndede for at drukne min Sorg, da du dode. Jeg onskede ogsaa at do. Mit Hjerte var sonderknust, jeg kunde ikke udholde det — det var fordi, jeg elskede dig, at —«

»Nej, du elskede mig ikke. Kærligheden er ren — bliver renere gennem Sorg. Havde du virkelig elsket mig, vilde du ikke have syndet saa meget. Sorg kan ikke druknes i Synd — nej, nej, gaa bort. Aa, jeg beder dig, gaa, du forskrækker mig.«

Manden stod ubevægelig som en Billedstotte for en Stund, og Udtrykket i hans Ansigt var forfærdeligt at se. Den kolde, ubarmhjertige Sandhed havde for forste Gang ramt ham paa en overbevisende Maade. Han havde en tydelig Erindring om alle sine Misgerninger, og hans Sjælekval var »som en So af Ild og Svovl«. Kvinden overvandt noget af sin Frygt og stod foran ham med uskyldige, klartskinnende Øjne, med halv Medlidenhed, halv Frygt malet paa sit smukke Ansigt — thi hun var meget smuk. Manden rorte sig ikke for en Stund, der syntes at være en lang Tid for dem, der overværede denne Scene, saa sank hans Hoved ned paa Brystet, hans Skikkelse ligesom skrumpede ind, da han med slæbende Skridt forlod os og forsvandt.«

De tav alle. Derpaa tilfojede Rupert: »Og dog provede nogen at faa os til at tro, at der intet Helvede var.«

Selv Rakel glemte at stille flere Sporgsmaal om, hvem den brunojede, morkhaarede Kvinde var; thi nu sluttede Henrik og Marie sig til dem. Sammen med dem var der en anden

Kvinde, og de tre var saa optagne, at de ikke lagde Mærke til, hvad der foregik omkring dem.

»Du kommer for sent til Mødet,« sagde Rupert.

»Jeg havde i Sinde at komme i rette Tid,« svarede Henrik; »men ser du ikke, hvem der er kommen?«

Rupert kendte ikke den Kvinde, der stod ved Maries Side, med Armene omkring hinanden; men Signe raabte med glædestraalende Ansigt: »Clara, Clara, er det dig?«

»Det er Clara,« sagde Marie til Rupert. »Hun kom til Henrik, efter at jeg forlod ham — hun hjalp ham saa meget og var god mod mine Børn. Hun er netop nu ankommen og har bragt saa mange gode Nyheder med til mig fra dem. Jeg er saa glad.« Maries Arm trak hende tættere ind til sig, og hun kyssede hendes Kind.

»Jeg er ogsaa glad for at byde dig Velkommen iblandt os,« sagde Rupert. »Broder Henrik,« tilføjede han, »din Undskyldning for at have forsømt vort Møde er modtaget.«

INDHOLD:

Den sexuelle Opdragelse ..	385	Lektier for Børneklasser ..	390
Den Danske Mission	389	Kronet med Herlighed	395
Søndagsskolen	389	Redaktionelt	396

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.